

ŽIVALI

## OSEBE

Gospa Medvedka, Medvedova žena,  
Gospodična Kobilica, Kobilikonova punca,  
Gospod Kobilikon,  
Gospod Medved,  
Gospa Tašča, Medvedova mati,  
Zdravnik Volk, Medvedkin zdravnik.

## 1. DEJANJE

*Medvedka in Kobilica sedita za mizo. Na mizi so skodelice s čajem in pladenj s piškoti.*

- KOBILICA Oh, hvala, tvoji medenjaki so zelo okusni.
- MEDVEDKA Veseli me, da so ti všeč.
- KOBILICA Res si nadarjena. Ko bi vsaj jaz znala tako dobro peči piškote!
- MEDVEDKA Saj jih znaš. Tiste, ki si mi jih zadnjič prinesla, sem z užitkom pojedla, vse do zadnjega.
- KOBILICA Že, že. A ko bi vsaj moj fant mislil tako.
- MEDVEDKA Zakaj? Mu mar niso všeč?
- KOBILICA Ne vem. Prejšnji teden sem jih pekla in niso bili dobri. Kobilikon pa jih ni niti poskusil.
- MEDVEDKA Zakaj pa misliš, da mu niso bili všeč, ko pa jih ni niti poskusil?
- KOBILICA Ne vem, kako naj bi to vedela? Poleg tega me tako jezi njegovo obnašanje zadnje tedne, da sploh več ne vem, kaj naj si mislim.
- MEDVEDKA Kaj je narobe?
- KOBILICA Čuden se mi zdi in ne razumem ga.
- MEDVEDKA Zakaj pa se z njim ne pogovoriš, če ti je težko pri srcu?
- KOBILICA Sploh se ne moreva pogovarjati. Vsakič, ko želim načeti pogovor, kar gleda nekam v prazno in odgovarja mi samo z: "Da. Da. Da." (*Oponaša Kobilikona.*) Kako naj iz tega karkoli razberem? Sprva sem mislila, da ga daje neke vrste depresija, pa sem ga želela razveseliti s pecivom. Spekla sem navadne piškote z zemljo. Tiste, ki sem jih lansko leto pripravila za moj rojstni dan.
- MEDVEDKA Da, spomnem se jih.

KOBILICA Potem sem začela ustvarjati z novimi recepti in sem spekla travnate piškote. Nekaj sem jih dala v košaro, da bi jih tebi prinesla, vse druge pa sem lepo zložila na pladenj in postavila na mizo ter počakala, da pride Kobilikon domov.

MEDVEDKA Čudovito, zagotovo je bil vesel.

KOBILICA Da, to ti misliš.

MEDVEDKA Kako? Kaj se je zgodilo?

KOBILICA Pf, nekaj presenetljivega!

MEDVEDKA No, kaj pa?

KOBILICA Prišel je domov, videl pecivo, me pogledal, se obrnil in odšel stran.

MEDVEDKA Odšel stran?

KOBILICA Da, odšel stran! In niti besedice mi ni rekel. Vzela sem pladenj s piškoti in ga vrgla v koš za smeti. In potem sem še šla v najino spalnico in raztrgala na koščke najino fotografijo. *(Začne glasno jokati.)*

MEDVEDKA Zakaj pa si to naredila?

KOBILICA Kako zakaj? Ker me ne zanima več nič, zato! Vsega je konec. Daj mi sem piškote, da se najem do smrti!

MEDVEDKA Pusti piškote. Umiri se, Kobilica.

KOBILICA Ne morem se umiriti. Nikoli več se ne bom umirila. Vse, kar delam zanj ne prinese nič dobrega. Želela sem mu pripraviti nekaj okusnega za pojediti, on pa ne vidi nič, kar delam zanj. Nehvaležnež!

MEDVEDKA Točno to je tvoj problem.

KOBILICA *Moj problem?*

MEDVEDKA Da. Namesto, da bi se ves čas ukvarjala s tem, kaj mu boš pripravila, da bo srečen, bi morala narediti ravno obratno.

KOBILICA Kako?

MEDVEDKA Ne daš mu hrane.

KOBILICA Ne dam?

MEDVEDKA Ne.

KOBILICA Komu pa naj jo dam, če ne njemu? Sebi?

MEDVEDKA Ne sebi. Skriješ jo.

KOBILICA Skrijem naj hrano?

MEDVEDKA In to na zadnji prostor, ki bi se ga spomnil pogledati.

KOBILICA Kje je to?

MEDVEDKA V lončke z rožami.

KOBILICA Zakaj pa tam?

MEDVEDKA Poslušaj sedaj. Se je že kdaj zgodilo, da si prosila Kobilikona, naj zalije rože?

KOBILICA Da, velikokrat.

MEDVEDKA Jih je kdaj zalil?

KOBILICA Niti enkrat.

MEDVEDKA Točno to.

KOBILICA (*Se zamisli.*) Toda kaj jaz dobim od tega, če si naložim dodatno delo vsak dan, ko pa moram potem jemati hrano iz lončkov in jo še očistiti za kosilo?

MEDVEDKA Takoj ti povem. Ravno dva dni nazaj me je Medved vprašal, kje je med. Rekla sem, da ne vem. Začel je brskati po omarah in se jeziti, zakaj ni nikoli nič tam, kjer je on nazadnje pustil. Odgovorila sem, naj še malo poišče in naj ne pozabi zaliti rož. Seveda je rekel, da jih bo zalil potem. Ne moreš si predstavljati, koliko sreče in zadovoljstva sem čutila,

ker sem vedela, da vem nekaj, česar on ne ve.

KOBILICA Čudovito.

MEDVEDKA Vem.

KOBILICA A z druge strani bi mene zelo bolelo, če bi gledala žival, ki tako trpi.

MEDVEDKA Da, to sem si tudi jaz mislila, dokler nisem poskusila. In ne pozabi, najpomembnejše je, da ostaneš mirna, tudi če se razjezi.

KOBILICA Mogoče, a meni se vseeno zdi, da.. *(Zazvoni zvonec.)* Zvonec je zazvonil.

MEDVEDKA Kdo bi pa to lahko bil? Čudno, nikogar nisem povabila.  
*(Medvedka gre odpreti vrata. Vstopi lepo oblečena Tašča, v rokah drži pladenj s piškoti. Slavnostno naznani svoj prihod.)*

TAŠČA Dober dan in pozdravljeni vsi zbrani.

MEDVEDKA *(Sama sebi.)* Ostani mirna, Medvedka.

TAŠČA Koga pa imamo tukaj? Kobilica, pozdravljena draga. Lepo, da si prišla.  
*(Usede se za mizo in položi pladenj s piškoti zraven Medvedkinih piškotov.)*

MEDVEDKA Lepo je, da ste vi prišli, gospa.

TAŠČA No, Medvedka, kolikokrat sem ti že rekla, da mi reci Tašča. Saj to tudi sem.

MEDVEDKA *(Sama sebi.)* Da, tašča, ki se vsega polašča.

TAŠČA Prosim?

MEDVEDKA Vprašala sem vas, če bi morda želeli poskusiti piškote.

TAŠČA Oh, ni potrebno, Medvedka, jaz sem že za vse poskrbela. Prinesla sem Medvedove najljubše piškote. *(Pokaže na piškote.)* Medenjake oblite z medom.

MEDVEDKA *(Ironično.)* Res hvala, Tašča, odlična zamisel.

TAŠČA Seveda. Vse bi naredila za moje ljube otroke. *(Kobilici.)* Povej, draga, kako je s tvojim fantom?

KOBILICA Ne tako dobro, žal.

TAŠČA Kaj pa je narobe?

KOBILICA Pravzaprav ne vem, ker se nisem še z njim pogovorila. Vem pa, da ga nekaj žre in skrbi me, da mogoče ni zadovoljen z menoj.

TAŠČA Neumnosti! Verjetno je le zaposlen s pisanjem kakšne nove pesmi in preveč razmišlja o tem.

KOBILICA Ne, sigurno ni to. Če bi kaj novega ustvarjal, bi mi nemudoma povedal. Poleg tega pa je že nekaj tednov minilo, odkar se je usedel za mizo. Nekaj je hudo narobe, vem. *(Kobilica spet začne jokati.)*

TAŠČA Prepričana sem, da ti nisi nič naredila. Za razliko od drugih. *(Za trenutek pogleda Medvedko.)*

MEDVEDKA Katerih *drugih*?

TAŠČA *Drugih.* Saj veš.

MEDVEDKA Ne, ne vem.

TAŠČA Če ti ne veš, morda niti jaz ne vem.

MEDVEDKA Kako to mislite, gospa Tašča?

TAŠČA Upam, da se zavedaš, kaj počneš.

MEDVEDKA Žal se ne zavedam.

TAŠČA Slabše zate. Še dobro, da ima Medved mene.

MEDVEDKA Pojejte piškot, gospa.

TAŠČA Ne, hvala. Lahko ga ti poješ.

MEDVEDKA Zelo prijazno od vas, ampak ne bom, hvala.

*(Za trenutek so vsi tiho.)*

TAŠČA Še vedno imam prav.

MEDVEDKA *(Se razburi in vstane.)* Dovolj! Prenehajte s temi pripombami. Če se vam vaš sin zdi nesrečen, ko pridete na obisk, je to zato, ker vas ne more več prenašati.

TAŠČA Morda je nesrečen, ker je lačen.

MEDVEDKA Lačen je svobode, ki mu jo vi odvzimate!

TAŠČA To govoriš samo zato, ker nimata še otrok. Ko boš mati boš videla, kako težko je gledati otroka, ki hira dan za dnev. Še Kobilikon ima več masti pod kožo!

MEDVEDKA *(Obupano.)* Kakšno življenje! *(Skloni se in se prime za trebuh.)* Av!

TAŠČA Joj! Kaj pa je bilo?

KOBILICA Medvedka, si v redu?

MEDVEDKA Nekaj me boli. In tako slabo mi je!

KOBILICA Grozno. Morda boš zbolela.

TAŠČA In ravno včeraj sem brala v reviji, da so zadnje čase pogosti tumorji v trebuhu.

MEDVEDKA Ah, dajte no! Ne bom zbolela in sigurno nimam tumorjev. Samo utrujena sem. Av! Boli! *(Spet jo zgrabi bolečina, skloni se in ne more se več vzravhati.)*

TAŠČA Ukreniti moramo nekaj. Takoj!

KOBILICA Kaj naj naredimo?

*(Tašča in Kobilica primeta Medvedko, ki skoraj pade v nezavest.)*

TAŠČA Peljiva jo k zdravniku. On bo vedel kaj storiti.

KOBILICA Prav.



TAŠČA In vzemi nekaj piškotov s seboj, če bo lačna, ko ji bo bolje.

KOBILICA Jih že imam. Pojdiva.

## 2. DEJANJE

*Medved in Kobilikon sedita pod drevesom. Pod vejo visi velik čebelji panj. Medved drži v rokah leseno kanglico, Kobilikon pa list in pisalo.*

MEDVED *(Joče in sklanja glavo nad kanglico.)* Boli! Av!

KOBILIKON Kaj?

MEDVED Pomagaj, prosim, tako sem lačen!

KOBILIKON Pravkar si jedel kruh.

MEDVED Da, ampak pred tem sem jedel samo zajtrk in kosilo. Ne morem zdržati do večerje!

KOBILIKON Saj greva k tebi domov na večerjo. Kobilica je že prej šla k Medvedki in tam se dobimo kasneje vsi skupaj.

MEDVED Vem, a sem vseeno lačen. *(Nenadoma se zdrzne.)* Upam, da ne pride moja mati. Spet bo hlev doma.

KOBILIKON Ah, točno vem, kaj misliš. Včeraj sva se spet kregala s Kobilico.

MEDVED Upam, da ni bilo zelo grozno.

*(Kobilikon skomigne z rameni.)*

MEDVED Kaj pa je rekla?

KOBILIKON Mnogo besed. Jaz nisem nič dodal.

MEDVED Kako sta se pa kregala, če nisi nič rekel?

KOBILIKON Nisem vedel, kaj naj povem. Predvsem zato, ker vem, da sem sam kriv, ker je žalostna. *(Vzdihne.)* Imam namreč težavo.

MEDVED Si lačen?

KOBILIKON Ne, nisem lačen. Ne mislimo vsi samo na hrano, veš?

MEDVED Oprosti, mislil sem..

KOBILIKON Pozabi.

MEDVED V redu. Čeprav vseeno mislim, da bi ti malo hrane pomagalo.

KOBILIKON *(Se razjezi.)* Joj, kako nesmiselne stvari govoriš! Nič ne razumeš, nihče me ne razume! Zakaj me je narava kaznovala s tako bistrim umom? Odvzemite mi misli, prosim vas, trpim!

MEDVED *(Sili se jokati in sklanja glavo nad kanglico.)* Kako žalostno!

KOBILIKON Zakaj moraš toliko jokati? In zakaj je ta kanglica tukaj?

MEDVED Aha. Takoj ti povem. Včeraj sem odkril, da je Medvedka skrivala hrano v lončke z rožami. Sigurno je to delala, da bi se mi naskrivaj maščevala, ker ji ne pomagam pri hišnih opravilih. Saj vem, da sem len, a ne morem si pomagati. Kljub temu, da ima prav, sem se zelo razjezil in se odločil, da se ji maščujem nazaj. Zato že od včeraj jokam in zbiram solze v kanglico. Ko bom prišel domov, bom naskrivaj hrano spravil ven iz lončkov in pred njo zalil rože. Seveda bo mislila, da je hrana še vedno v lončkih. Pa še rože bodo ovenele zaradi slanih solz in niti sanjalo se ji ne bo, kaj se je zgodilo. Kdor zadnji je med, se najslajše smeje.

KOBILIKON *(Razočarano.)* Kako kruto življenje.

MEDVED Zakaj? Saj je ona prva začela.

KOBILIKON Ne, ne. Ne govorim o tem.

MEDVED O čem pa?

KOBILIKON Načrt je že v redu, sam problem pa je tako.. preprost.

MEDVED Če je pomanjkanje hrane zate preprost problem, si ne morem predstavljati, kako šele zgloda velik.

KOBILIKON Motiš se, Medved. Jaz vem več o hrani kot marsikdo drug.

MEDVED O kakšni hrani? Namiguješ mogoče na tisto suho travo, brez okusa?

KOBILIKON Ne. Govorim o duševni hrani.

MEDVED (*Samemu sebi.*) O ne, spet začenja.

KOBILIKON Ne moreš si predstavljati, kako me boli, ko te vidim, da se ukvarjaš s tako površinskimi stvarmi.

MEDVED Verjemi, da seže hrana zelo globoko v mene.

KOBILIKON Saj sem ti rekel, da ne razumeš. Kako grozno življenje mora biti, če dan za dnem samo gledaš, kaj bi jedel. Saj vendar znamo razmišljati, smo živali!

MEDVED Torej ti od mene pričakuješ, da bom jaz vsak dan za obrok napisal pesem in, kaj, pojedel počičkan papir?

KOBILIKON Ne norčuj se, Medved! Jaz nič od nikogar ne pričakujem. Samo žalosti me, da sem obkrožen s takšnimi neumnostmi. Ko bi vsaj enkrat lahko sedel zvečer na klopci, gledal v nebo in tekmoval v skladanju rim z mojo drago. (*Se razžalosti in začne jokati.*) To pa nikoli ne bo mogoče.

MEDVED Zakaj? Kobilica te vendar ljubi in z veseljem bi se igrala s teboj romantične igrice.

KOBILIKON Joj, ta ljubezen! Nikoli ne bova srečna skupaj.

MEDVED Umiri se, Kobilikon, prosim. Govoriš vendar nesmiselne stvari. Vidva sta že srečna skupaj. Samo morda bi bilo dobro, da bi se zaročila. Veš, ko si z nekom toliko let kot vidva, je vedno vsaj eden od dveh, ki začne pričakovati nekaj več. Ponavadi je to ženska.

KOBILIKON *(Začne glasno jokati.)* Ravno to je problem!

MEDVED Kobilica te sili v poroko? *(Postavi Kobilikonu kanglico pod glavo.)*

KOBILIKON Ne, ne. Jaz bi jo rad zaprosil, a ne morem.

MEDVED Ah, saj to ni tako težko. Jaz sem Medvedki eno jutro dal prstan v kavo in ga je skoraj popila. *(Zasmeje se.)* Ko ga je zagledala, je bila tako vesela, da je pozabila na šaljivko in je samo jokala od sreče.

KOBILIKON Ko bi vsaj jaz imel take ideje! Želel sem pa napisati pesem, v kateri bi zaprosil Kobilico. Ampak ne morem, ker ne najdem pravih rim. Toliko dni sem že čakal na navdih in kar noče in noče priti. Ves ta čas samo globlje padam v lastno temno brezno in ni je vrvi, ki bi mi nudila rešitev.

MEDVED Dragi Kobilikon. *(Pokaže tla.)* Tukaj ni nobenega brezna in zato ne potrebuješ vrvi. Kar se pa pesmi tiče, mi jo lahko pokažeš, da ti morda dam kakšen nasvet.

KOBILIKON Ah, kot da ti razumeš umetnost!

MEDVED Dobro. Druga stvar, ki jo imaš na izbiro je ta, da tukaj sediš in se smiliš samemu sebi, medtem ko Kobilica misli, da je ne maraš in da jo boš zapustil.

KOBILIKON Kaj? To ti je rekla?

MEDVED Ne, nič mi ni rekla. Samo vem, kaj bi si Medvedka mislila, glede na okoliščine.

KOBILIKON Torej misliš, da me zdaj Kobilica ljubi manj kot prej?

MEDVED Ne, sploh ne. Ampak verjetno ne razume dobro, kaj se dogaja.

KOBILIKON Niti jaz ne razumem. In v tej temni uri nesreče se nimam kam obrniti.

MEDVED Saj sem ti rekel, da ti bom pomagal! Daj mi list.

*(Kobilikon nezaupljivo stegne roko, v kateri drži list, Medved zgrabi list in ga začne brati, medtem si sam pri sebi nerazločno momlja.)*

MEDVED To sploh ni tako slabo.

KOBILIKON Vem, da ni slabo, ampak tudi dobro ni. In vidiš tukaj? *(Kar pove, sproti pokaže na listu.)* Tu se mi je že začelo zatikati, dokler nisem prišel do tega mesta, kjer sem se popolnoma izgubil. Kako naj se spet najdem? Ne vem. Kako naj vidim, kje skrita je rešitev? Spet ne vem. O, blažena nevednost, ki me tako nosiš s svojimi mehкими rokami na oblaku zmot!

MEDVED Če ne bi tako užival v svojih epizodah tragičnega pesniškega življenja, bi bil zdaj že poročen s Kobilico.

KOBILIKON Same besede so te! Da, v redu, malo mi prija ta bolečina, ampak to še ne pomeni, da se je ne želim znebiti!

MEDVED To pomeni točno to. *(Se zgrabi za trebuh.)* Av!

KOBILIKON Kaj je?

MEDVED Boli!

KOBILIKON Kaj te boli?

MEDVED Boli, slabo mi je. Moram nekaj pojesti.

KOBILIKON Saj bova jedla večerjo. Ne skrbi.

MEDVED Ne bom zdržal do večerje. Potrebujem nekaj zdaj, ta trenutek.

KOBILIKON Nehaj pretiravati. Bodi malo potrpežljiv. Lahko se pa že zdaj odpraviva domov, če želiš.

MEDVED Ne vem, če bom sploh lahko prišel do tam. Kako naj se premikam, če nimam moči?

*(Medtem, ko Kobilikon pripoveduje, zagleda Medved čebelji panj na drevesu in se mu počasi približuje, ne da bi Kobilikon kaj opazil.)*

KOBILIKON Točno vem, kako je, ko nimaš moči. Zdi se ti, da je nekaj v tebi, kar ti preprečuje, da bi naredil korak, čeprav veš, da je ta korak odvisen samo od tebe in tvojih misli. Kaj je torej tisto, s čimer tekmuješ? Ah, saj vsi mislimo, da vemo odgovor. In ko ga zagledamo, ugotovimo, da smo mi zelo..

MEDVED *(Hitro odmakne roko od panja in začne kričati.)* Ne! Zakaj se to ravno meni dogaja? Pomagaj!

KOBILIKON Kaj delaš, žival?

MEDVED Čebele so me pičile v roko! Kaj naj naredim?

KOBILIKON *(Zmedeno in prestrašeno.)* Oh, kaj naj naredim? Počakaj. Greva k tebi domov. Jaz ti bom pomagal, ne skrbi.

MEDVED Prav. Ne, počakaj!

KOBILIKON Kaj?

MEDVED Kanglico moram vzeti. *(Medved vzame kanglico z nepoškodovano roko. Gresta proti domu.)*

### 3. DEJANJE

*Pri Medvedovih doma. Na sredi miza s stoli, v ozadju vrata. Kobilica in Tašča držita Medvedko in ji pomagata, da se usede na stol.*

MEDVEDKA Hvala.

KOBILICA Upam, da bo zdravnik čimprej prinesel izvide.

TAŠČA Rekel je, da bo pohitel. *(Pogleda Medvedko.)* Bi rada, da ti natočim malo čaja?

MEDVEDKA Ne, hvala. Sedaj je bolečina malo minila. Res ne vem, kaj mi je bilo.

TAŠČA Včasih zgleda, da je nekaj narobe, v resnici pa potrebuješ samo dober piškot.

MEDVEDKA (*Poskusi Taščin piškot.*) Res so dobri.

KOBILICA Tudi jaz bom enega vzela. (*Poskusi piškot.*) Odlično!

TAŠČA Da, vem.

MEDVEDKA (*Vzame še enega.*) Mogoče so malo pretrdi.

TAŠČA Ne bi rekla. Res pa je, da se mi je že zadnjič zdelo, da nimaš ravno dobrega občutka za peko. Že na prvi pogled se vidi, da so tvoji piškoti zažgani.

MEDVEDKA Bomo videli, kaj bo rekel Medved. Ko sem jih zadnjič pekla, mi je rekel, da so boljši od vaših.

(*Kobilica začne glasno jokati.*)

MEDVEDKA Kaj pa je?

(*Kobilica ji želi odgovoriti, toda spet bruhne v jok.*)

TAŠČA Žalostna je.

MEDVEDKA Zakaj?

TAŠČA Ker govoriš, kako je bil Medved vesel s tvojimi piškoti, njen Kobilikon pa jo je užalil. Saj sem vedno pravila, da se ne znaš obnašati.

MEDVEDKA *Jaz se ne znam obnašati? Kaj pa vi, ki ne znate niti speči piškotov?*

KOBILICA Noben me nima rad!

MEDVEDKA Kobilica, ljuba moja, vse bo v redu. Bodi mirna. In pusti druge, če so nezadovoljni. (*Pogleda Taščo.*)

TAŠČA Nesramnica!

*(Vstopita Medved in Kobilikon. Medved ima popikano roko zavito s kosom blaga, v drugi roki drži kanglico s solzami. Ko pride v sobo nerodno pade na tla in kanglica se mu razlije.)*

MEDVED *(Osuplo gleda polita tla in obupano kriči od bolečine in žalosti.)* Ne!  
Av! Ne!

TAŠČA Otrok moj, kaj se ti je zgodilo?

MEDVEDKA *(Se skloni k Medvedu.)* Povej, ljubi! In imamo še vode, ne skrbi!

MEDVED *(Komaj govori.)* Čebele so me popikale po roki.

KOBILICA Kobilikon, kaj sta počela?

KOBILIKON *(Zmeden in prestrašen.)* Ne vem, ne spomnem se.

KOBILICA Ne spomneš se?

KOBILIKON Pri drevesu sva bila.

KOBILICA In?

KOBILIKON Ne vem, kar zgodilo se je. Nehaj me obtoževati za vsako stvar. Ne prenesem več tega pritiska!

MEDVEDKA Pridi ljubi, bomo dali roko pod mrzlo vodo.

MEDVED Ne!

TAŠČA *(Ponuja mu svoj piškot.)* Pojej ta piškot, mogoče ti bo bolje.

MEDVED Nočem!

MEDVEDKA Tašča, ga lahko prosim pustite pri miru?

*(Zvonec zazvoni, Medvedka gre odpreti vrata. Vstopi zdravnik Volk, ki daje videz samozavestnega in šarmantnega mladeniča. V roki drži torbo.)*

VOLK Hej, hej. *(Prižge si cigareto.)*

TAŠČA Oh, še dobro, da ste prišli. Pomagajte, prosim!



VOLK Ne skrbi, lepa. Problemi so zame igra. (*Stopi do Medveda.*) Kaj imamo tukaj?

MEDVED Čebele so me pičile v roko.

VOLK Kako se je to zgodilo?

MEDVED Bil sem lačen in želel sem vzeti med iz panja.

VOLK Zato so vas čebele napadle?

MEDVED Da.

VOLK (*Prikima.*) Je bil še kdo prisoten, ko se je to zgodilo?

KOBILIKON (*Stopi k zdravniku.*) Da, jaz sem bil zraven.

VOLK Ste opazili kaj nenavadnega, preden se je to zgodilo?

KOBILIKON Ne. Vem samo, da je bil Medved zelo lačen.

VOLK (*Prikima.*) Gospod Medved, usedite se na stol, prosim. Torej. Moje strokovno mnenje je naslednje. Zaradi lakote lahko pride tudi do poškodb. Telesu nekaj manjka in misli niso zbrane skupaj pravilno. Jaz, ko sem lačen, skadim cigareto. Ampak to vam ne priporočam, ker kajenje je škodljivo in ne pripomore k notranjemu ravnovesju. Svetujem vam, da si boljše razporedite obroke in pazite na to, kar jeste. Ne vzemite si tega kot breme. Sreča, ki si jo ustvarjamo vsak dan s hrano je darilo, ki ga podarimo sebi in drugim.

(*Kobilica začne glasno jokati.*)

KOBILIKON Kaj je narobe, draga?

(*Kobilica ne more priti do besede. Tašča prisede k njej in jo tolaži.*)

MEDVED Kaj pa moja roka?

VOLK Sedaj pogledjmo roko.

*(Volk začne počasi odvijati blago dol z roke, Kobilikon in Medvedka gledata kaj počne. Volk se usede tako, da kaže hrbet občinstvu in zakrije pogled na roko. Medvedka se zgrozi, ko vidi roko, Kobilikon pa je začuden in se zamisli.)*

MEDVEDKA Joj moj dragi, kaj se ti je zgodilo!

MEDVED Boli!

MEDVEDKA Oprosti, oprosti mi za vse!

MEDVED Oprostim!

MEDVEDKA Od danes naprej bom pekla pecivo vsak dan, obljubim!

MEDVED Prav, draga.

*(Volk se umakne, da lahko razmisli in si prižge novo cigareto. Kobilikon poišče list s poezijo in ga gleda.)*

VOLK Vem. Uporabil bom svojo posebno kremo. Oteklina bo v nekaj sekundah izginila.

KOBILIKON *(Zakriči.)* Ne!

VOLK Kaj je bilo?

KOBILIKON Prosim, počakajte. *(Zapiše si nekaj na list in olajšano izdihne.)* Končno.

*(Gre do Kobilice in jo privede na sredino prostora.)* Draga moja ljubezen.

KOBILICA Kaj je, ljubi?

KOBILIKON Oprosti, če sem bil grozen do tebe v zadnjih tednih. Ne bo se ponovilo.

Rad bi ti nekaj prebral.

KOBILICA Kaj?

KOBILIKON *(Gre na kolena in bere iz lista, ki ga drži pred seboj.)*

Ko sem iz lista na list skakljal,  
sem v sebi nekaj spoznal.

Kot napihnjena roka je moje srce,  
ki bije samo zaté.

Želim te vprašati nocoj,  
ali bi se poročila z menoj.

KOBILICA *(Vzklíkne in objame Kobilikona. Poljubita se.)* Da, tisočkrat da! Oh, moj  
ljubi!

KOBILIKON Za vedno bom tvoj, najdražja!  
*(Vsi zaploskajo. Ko to naredi Medved, ga spet zaboli roka.)*

MEDVED Av!

VOLK Počakaj, to ti bo pomagalo. *(Namaže roko Medvedu in že po nekaj  
sekundah krema deluje.)*

MEDVED Čudež! Ne morem verjeti. Roka je zdrava!

VOLK Tako. Jaz sem končal. Aja, še nekaj. Draga Medvedka, z veseljem ti  
sporočam, da so izvidi pokazali, da pričakuješ otroka. Čestitam!  
*(Medved in Medvedka srečno vzklíkmeta in se objameta. Tašča objame  
oba in zajoče od sreče. Kobilica in Kobilikon jima čestitata.)*

VOLK Hvala za vse, jaz grem.

MEDVED *(Ga zaustavi.)* Prosim, zdravnik, ostanite z nami. Zdaj bo pojedina!  
*(Potihoma zdravniku.)* In najboljše je, da se bo od danes naprej samo  
jedlo.

VOLK Kjer je hrana, tam je sreča.  
*(Vsi se posedejo za mizo, jejo piškote in pijejo čaj.)*